ادامه از صفحه ۱۲

درد دل صندوق‌های بی‌زبان

مدیر مشارکت‌های منطقه ۱۴ کمیته امداد می‌گوید: «حجم کار در پایان سال یا مهرماه و ایام جشن نیکوکاری و اعیاد زیاد می‌شود. مردم معمولا با نیت کار خاصی پول را می‌دهند؛ مثلا برای جهیزیه، ولی اگر هیچ نام خاصی رویش نگذارند، صدقه است و به نام صدقات ردیف می‌گذارند و تسهیم می‌شود».

او به ماجرای صندوق‌های مخصوص یمن و غزه و فلسطین هم وارد می‌شود و می‌گوید: «نمی‌توانیم پول صندوق مردم ایران را برای لبنان و یمن بگذاریم و برعکس؛ مثلا یک نفر داریم که به حساب امداد، هر ماه دو میلیون تومان با نیت یمن واریز می‌کند و من نمی‌توانم برای کار دیگری خرج کنم (پیامک بانک را نشانم می‌دهد). متأسفانه مردم دروغ را بهتر از راست قبول می‌کنند. فیلم ساختند برای افطاری غزه که چند روز قبل روز قدس بود. ما توقع داشتیم که روز قدس پولی جمع نکنیم، ولی در همین منطقه ما دو صندوق اطعام نیازمندان خودمان و صندوق فلسطین داشتیم. باور می‌کنید که برای صندوق اطعام نیازمندان یک میلیون ۲۰۰ هزار تومان جمع شد و برای فلسطین ۱۰ میلیون تومان. مردم خودشان این پول را می‌ریزند و کسی اجباری ندارد، اما توقع این است که ما این پول را جای دیگری ببریم».

گل‌محمدی می‌گوید: «من ۹ سال مصلای تهران بودم و ماه‌های رمضان آنجا نمایشگاه قرآن است. یک‌بار فردی آمد و گفت من استاد دانشگاهم و سؤال دارم و عددهایی را گفت که شنیده بود. من گفتم اگر من حرفی بزنم می‌گویی از خودت و کارت دفاع می‌کنی، شما یک روز بیا مراحل کار ما را ببین و آن‌وقت هرچه خواستید بگویید؛ بدانید و بگویید بهتر از این است که ندانید و بگویید. وقتی آمد مراحل کار را دید و در کنار آن بعضی از بیمارانی را که به واحد درمان ما مراجعه داشتند هم دید که از همین صدقات بهره‌مند می‌شوند. این فرد فقط نگاه می‌کرد و بعد گریه‌اش گرفت».

او به‌عنوان یکی از مدیران امداد قبول دارد که امداد در این سال‌ها فقط گرفتن پول را نشان داده، اما نگفته که با این پول چه می‌کند و مردم دچار سوءتفاهم شده‌اند. او می‌گوید: خود من که مسئول بخش صدقات هستم از جزئیات بیلان کاری بخش حمایتی خبر ندارم و کلی می‌دانم که چه می‌شود و بهتر است ماهانه به خود ما هم اعلام کنند. بدون تعصب می‌گویم که امداد بین سازمان‌های دیگر بهترین است، چون نمی‌گذارد پول مردم دستش بماند، اما حرف هم پشت‌سرش زیاد است، چون سازمانی خدماتی است و نارضایتی هم حین خدمات وجود دارد و گاهی توقعات هم زیاد است و قرار نیست امداد همه مشکلات زندگی مردم را حل کند.

گل‌محمدی می‌گوید برداشت از صندوق‌ها خیلی زیاد شده و در هر منطقه و خیابان متفاوت است: «درآمد صندوق‌ها در عید که سارق‌ها و معتادان را پلیس می‌گیرد زیاد می‌شود. چند سال قبل آماری گرفتیم و مشخص شد تقریبا یک‌سوم از درآمد صندوق را معتادان درمی‌آورند، ولی الان این میزان به ۵۰ درصد رسیده است.

سیف، معاون مشارکت‌های کمیته امداد استان تهران، هم در آماری رسمی به «شرق» گفت که درآمد سالانه صندوق‌های صدقات استان تهران در سال گذشته ۴۱ میلیارد تومان بوده که این مبلغ طبق نیاز استان و شهرستان و منطقه در شورایی تسهیم می‌شود که معمولا بخش زیادی برای جهیزیه، درمان، مسکن و تعمیرات و بخشی برای هزینه آموزشی و فرهنگی دانش‌آموزان می‌رود و قابل رصد هم هست و می‌توانید ببینید که چه خدماتی به چه تعداد مددجو داده شده است.

او می‌گوید کل استان تهران ۴۴ اداره شهر و شهرستان دارد که پاسخ‌گوی ارباب‌رجوع هستند و خدمات می‌دهند و هم‌زمان صدقات خودشان را هم در منطقه خودشان جمع‌آوری و شمارش و ثبت و هزینه می‌کنند و بیرون از منطقه خودشان نمی‌رود. او می‌گوید چهار منطقه معین شامل مناطق ۱، ۳، ۶ و ۲۲ داریم که به اندازه صدقاتشان مددجو ندارند و برای هرکدام چهار شهرستان محروم تهران را مرتبط کردیم تا مازاد درآمد را به اینها بدهند.

به گزارش «شرق»، طرح‌های امداد شامل طرح سلامت، اکرام و محسنین، مشارکتی زکات و طرح‌های مبتنی‌بر نیاز (جهیزیه، درمان و... مبتنی‌بر نیت خیر) است که فارغ از صدقات درآمدهای مجزا دارند. طبق گزارش کمیته امداد استان تهران، در گزارش هزینه‌کرد سال ۹۶ استان تهران کمک‌های موردی با ۳۶ درصد بیشترین میزان موارد تسهیم بوده که متناسب با نیاز مددجویان اختصاص یافته است. موارد دیگر شامل کمک به پرداخت فرانشیز و خدمات ویژه پزشکی، کمک به امر ازدواج، کمک به خرید و ساخت و تعمیرات مسکن، فعالیت‌های آموزشی و کارورزی، تأمین هزینه‌های طرح‌های مشارکتی اشتغال، اردوهای زیارتی، خدمات تحصیلی و... می‌شود که هرکدام با ردیف‌های جداگانه و مشخص مالی در اختیار است و نوشتن اعداد آنها زمان‌بر است و مخاطبان این گزارش هم می‌توانند در صورت تمایل مانند خبرنگار «شرق» به آنها دسترسی داشته باشند.

سازمان میراث فرهنگی وزارتخانه شد

شهرزاد همتی

نمایندگان مجلس شورای اسلامی دیروز جزئیات طرح تشکیل سازمان میراث فرهنگی، صنایع دستی و گردشگری را با ۱۳۷ رأی موافق، ۴۷ رأی مخالف و یک رأی ممتنع به تصویب رساندند و سازمان میراث فرهنگی، صنایع دستی و گردشگری کشور پس از مدت‌ها تلاش برای پاسخگوشدن به دستگاه‌های نظارتی کشور تعیین تکلیف شد.

ماجرای تبدیل‌شدن سازمان میراث فرهنگی و گردشگری به وزارتخانه داستان جدیدی نیست و زمزمه‌های این تبدیل در دولت‌های نهم و دهم مطرح شد و در دولت دهم به اوج خود رسید. دلیل اصلی اصرار نمایندگان برای این اتفاق این بود که نمایندگان مجلس معتقد بودند سازمان میراث فرهنگی به هیچ نهادی پاسخگو نیست و مدیریت این سازمان به‌صورت جزیره‌ای و سلیقه‌ای عمل می‌کند.

با اینکه علی‌اصغر مونسان، ریاست سازمان میراث فرهنگی با وزارتخانه‌شدن نهاد خود مخالف بود اما در دولت دوازدهم سرانجام مجلس تکلیف سازمان میراث فرهنگی را مشخص کرد و با وجود مخالفت رئیس سازمان میراث فرهنگی و رئیس دولت، سازمان میراث فرهنگی را به وزارتخانه تبدیل کرد.

علی‌اصغر مونسان آبان سال گذشته در پاسخ به این سؤال که تبدیل سازمان میراث فرهنگی به وزارتخانه چه تأثیری بر روند فعالیت این بخش دارد، اظهار کرد: «نظر دولت این است که تبدیل این سازمان به وزارتخانه، موجب بزرگ‌ترشدن دولت می‌شود، با توجه به این‌که مأموریت‌های سازمان میراث فرهنگی فرابخشی است و موضوعات گردشگری به بخش‌های مختلفی مرتبط است، فعالیت این سازمان به‌عنوان معاونت ریاست‌جمهوری می‌تواند راهگشای بسیاری از مسائل باشد، اما در نهایت هر تصمیمی که اتخاذ شود، ما آن را انجام می‌دهیم».

وزارتخانه‌ای با نظارت بیشتر

اردیبهشت سال جاری بود که رئیس فراکسیون میراث فرهنگی مجلس از تصویب کلیات طرح تبدیل سازمان میراث فرهنگی به وزارتخانه با نصف به علاوه یک رأی از سوی هیئت‌رئیسه خبر داد. در حالی سازمان میراث فرهنگی به‌زودی وزارتخانه خواهد شد که در همه این سال‌ها نمایندگان و دولت به دنبال کوچک‌سازی دولت بوده‌اند و تبدیل‌شدن سازمان میراث به یک وزارتخانه با هدف کوچک‌سازی دولت جور در نمی‌آید. البته عضو فراکسیون میراث فرهنگی پاسخ این سوال را داده است. مهرداد بائوج‌لاهوتی با بیان این‌که هدف از تبدیل سازمان میراث فرهنگی، گردشگری و صنایع دستی به وزارتخانه صرفا رونق گردشگری نیست؛ گفت: «برخلاف گفته برخی‌ها میراث فرهنگی و صنایع دستی پس از تشکیل وزارتخانه مربوطه زیر سایه گردشگری قرار نخواهند گرفت چراکه تمامی موارد فوق حلقه‌های به‌هم‌پیوسته‌ای هستند که رشد هر یک رشد دیگری را نیز به دنبال خواهد داشت. درواقع یک گردشگر از میراث تاریخی بازدید و از صنایع دستی خرید می‌کند. حذف یکی از معاونت‌های این سازمان پس از تبدیل به وزارتخانه نیز برای رفع ایرادات قانونی وارده همچون مغایرت با اصل ۱۷۵ قانون اساسی به طرح تشکیل وزارتخانه میراث فرهنگی، گردشگری و صنایع دستی ضروری است اما این اقدام به معنای پاک‌کردن صورت‌مسئله نیست».

او درحالی‌که معتقد است حذف یک معاونت از این سازمان در پی وزارتخانه‌شدن نمی‌تواند به ضرر آن به لحاظ کیفی و تخصصی تمام شود، اضافه کرد: «بدنه میراث فرهنگی به قدری وسیع است که می‌توان وظایف آن معاونت را نیز در معاونت‌ها و بخش‌های دیگر تقسیم کرد. سازمان میراث در پی تبدیل به وزارتخانه کوچک خواهد شد، زیرا باید بسیاری از وظایف خود را به بخش خصوصی واگذار کند. در واقع تبدیل سازمان میراث به وزارتخانه در راستای قانون برنامه ششم مبنی بر کوچک‌سازی ۱۵درصدی دولت تا پایان برنامه است».

هر زمان که بحث از مشکلات درآمدزایی و ثروت‌آفرینی برای کشور به میان می‌آید، پای سازمان میراث فرهنگی، گردشگری و صنایع دستی، به عنوان مهم‌ترین نهاد برای رفع این مشکل به میان کشیده می‌شود. بسیاری از کارشناسان اقتصادی و حتی گردشگری اعتقاد دارند که این سازمان می‌تواند بخش اعظمی از نیاز مالی کشور را برآورده کند اما از آنجا که انتظارات را برآورده نکرده، منتقدان تا پای تغییر این سازمان به وزارتخانه پیش رفته‌اند.

پشتوانه پژوهشی ندارد

زهرا احمدی‌پور، سکاندار سازمان میراث فرهنگی و گردشگری و صنایع دستی، در گفت‌وگو با «شرق» درباره تبدیل سازمان میراث فرهنگی به وزارتخانه می‌گوید: «مشکل این است؛ وقتی در مجلس طرحی مطرح می‌شود، پیوست‌های پژوهشی آن طرح ارائه نمی‌شود. من وقتی در سازمان میراث فرهنگی بودم، چند جلسه به مجلس برای این موضوع رفتم و در این دو، سه جلسه هربار سؤال کردم پیوست پژوهشی خود را ارائه کنید که به استناد کدام مسئله پیگیر وزارتخانه‌شدن سازمان میراث فرهنگی هستید، آن وقت با شنیدن استدلال‌های شما ما می‌توانیم ببینیم این کار درست است یا نه. واقعا هیچ موضوعی را مطرح نمی‌کردند و تنها دغدغه‌شان این بود که می‌خواهیم این سازمان را تبدیل به وزارتخانه کنیم تا نظارت بیشتری روی آن باشد. در صورتی که در قالب سازمان هم امکان نظارت کامل روی این نهاد وجود داشت». او افزود: «کل مباحثی که در کارگروه‌های مجلس مطرح شد و سپس در کمیسیون‌ها رفت و برگشت و در کمیسیون مشترک بحث کردند، به‌اتفاق دوستان می‌گفتند باید نظارت بیشتر باشد، اما مسئله جدی را مطرح نکردند و به نظر من چون مسئله جدی مطرح نشده، الان فقط درگیر ساختار می‌شوند. درست است که اعلام شده با تبدیل‌شدن سازمان میراث فرهنگی به وزارتخانه نباید ساختار نیروی انسانی آن تغییر کند، اما آن تلاشی را که سازمان باید برای این شرایطی که الان داریم بگذارد و گردشگری را توسعه دهد و بتواند از میراث فرهنگی مراقبت کند و در شرایط فعلی که ما از رشد صنایع دستی می‌توانیم به صادرات غیرنفتی کمک کنیم، صرف این خواهد شد که حالا چطور ساختار جدید طراحی می‌شود، حالا وزیر چه کسی خواهد شد و به طور طبیعی در چنین فاصله‌ای عملا مدیران دیگر به صورت جدی کار نخواهند کرد».

احمدی‌پور تأکید کرد: «واقعا من هنوز نمی‌دانم دلیل این دوستان چیست، اگر شاید با تک‌تک این عزیزانی که وزارتخانه‌شدن سازمان میراث فرهنگی را دنبال می‌کردند صحبت می‌کردیم، به نتیجه نمی‌رسیدیم. من به آنها می‌گفتم شما مسائل خودتان را بگویید و اگر بدانم می‌شود مسائل شما با وزارتخانه‌شدن دنبال شود، من نیز با شما همراه خواهم بود؛ اما واقعا مسئله‌ای نداشتند. من در ذهن خودم مسئله داشتم که اگر قرار است ما یک کار جدی در حوزه گردشگری بکنیم، شاید تغییر ساختار کمک‌مان کند یا اگر واقعا با یک نگاه حاکمیتی از میراثی مراقبت بکنیم تا این‌طور دستخوش تغییرات لحظه‌به‌لحظه و سودجویانه نشود، شاید نیاز باشد جدی به وزارتخانه‌شدن فکر کنیم؛ اما مسئله این است که این دوستان واقعا پس ذهن خود مسئله‌ای نداشتند و نمی‌دانم شاید چون طرح آن پشتوانه پژوهشی را طرح ندارد، در مرحله اجرا به بن‌بست برسد. می‌خواهم بدانم اگر بخواهیم این طرح را بسنجیم، چطور می‌توانیم اتفاقات خوب آن را بررسی کنیم و چطور می‌گوییم مسائل با وزارتخانه‌شدن سازمان از فراروی صنعت گردشگری کنار خواهد رفت؟ با چه برنامه و اقدامی ما مسیر آینده را رو به بهبود پیش می‌بریم؟».

احمدی‌پور: اگر نمایندگان می‌شناختند، ما با اوج تخریب‌های میراث فرهنگی در کشور روبه‌رو نمی‌شدیم. آنها می‌توانستند از میراث فرهنگی در حوزه‌های انتخابیه خود مراقبت کنند، همان‌طور که بر تصمیم‌گیری‌های دولت بر حوزه انتخابیه خود نظارت می‌کردند. طبیعتا اگر تخریب میراث هم اتفاق می‌افتاد، موظف به نظارت بودند

رئیس سابق سازمان میراث فرهنگی در پایان خاطرنشان کرد: «به نظر می‌رسد این طرح بیش از هرچیزی هزینه‌بر خواهد بود؛ بیش از کمک به توسعه، انرژی، نیروی انسانی و منابع را صرف تغییر ساختار خواهد کرد و نه به رونق گردشگری کمک می‌کند، نه به سمت توسعه بازارهای صنایع دستی می‌رود. من نمی‌دانم نمایندگان مجلس چقدر با میراث فرهنگی آشنایی دارند؟ میراث به معنای میراث فرهنگی را اگر نمایندگان می‌شناختند، ما با اوج تخریب‌های میراث فرهنگی در کشور روبه‌رو نمی‌شدیم. آنها می‌توانستند از میراث فرهنگی در حوزه‌های انتخابیه خود مراقبت کنند، همان‌طور که بر تصمیم‌گیری‌های دولت بر حوزه انتخابیه خود نظارت می‌کردند. طبیعتا اگر تخریب میراث هم اتفاق می‌افتاد، موظف به نظارت بودند. حداقل من در تجربه ۱۰ماهه خودم کمتر موردی را دیدم که به واسطه مشکلات میراث فرهنگی یک نماینده نامه‌ای به ما ارسال کند. بخش صنایع دستی هم همین‌طور. امسال که سال حمایت از کالای داخلی نام گرفته صنایع دستی می‌تواند با محدودیت‌های پیش‌آمده به دلیل کاهش پشتوانه پول ملی، به‌عنوان یک محصول صادراتی پرطرفدار معرفی شود؛ اما متأسفانه چون انرژی سازمان میراث فرهنگی صرف تغییرات می‌شود، احتمالا نمی‌توانند روی این موضوع سرمایه‌گذاری کنند و در واقع این اولویتی بود که ما انتظار داشتیم مجلس به آن ورود کند، نه وزارتخانه‌شدن سازمان میراث فرهنگی».

فرصت‌ها و تهدیدها

درحالی‌که صنعت گردشگری در دنیا رتبه سوم اقتصادی پس از نفت و خودروسازی را دارد و ایران نیز کشوری با ظرفیت‌های درخور توجه در جاذبه‌های تاریخی و طبیعی است، هنوز اتفاق شایان توجهی را در حوزه گردشگری در ایران شاهد نبوده‌ایم و شاید همین کم‌کاری سازمان میراث فرهنگی، گردشگری و صنایع دستی، عاملی است که مجلس را به فکر تغییر این سازمان به وزارتخانه انداخت تا بتواند هم بر فعالیت‌های آن نظارت بیشتری داشته باشد و هم زمینه‌های درآمدزایی در بخش‌های گردشگری را فعال‌تر کند.

طبق سند چشم‌انداز ۲۰ساله، تا سال ۱۴۱۰ باید درآمدزایی کشور از صنعت گردشگری به ۲۰ میلیارد دلار برسد که با عملکرد فعلی سازمان میراث فرهنگی، مجلسی‌ها نگران دست‌نیافتن به این هدف بلندمدت هستند. کسانی که بر وزارتخانه‌شدن میراث فرهنگی تأکید دارند، معتقدند سازمان میراث فرهنگی عقب‌ماندگی زیادی دارد و با تبدیل‌شدن به وزارتخانه، باید فضای بیشتری برای آن فراهم شود.

سیدمحمد بهشتی، رئیس پژوهشگاه میراث فرهنگی سازمان میراث فرهنگی، صنایع دستی و گردشگری، عضو شورای عالی میراث فرهنگی و گردشگری در گفت‌وگو با «شرق» با اشاره به این‌که باید از ظرفیت تبدیل‌شدن سازمان میراث فرهنگی به وزارتخانه استفاده کرد، می‌گوید: واقعیت این است که سازمان میراث فرهنگی وزارتخانه باشد یا سازمانی زیر نظر معاون رئیس‌جمهور، تفاوتی ماهوی در سرنوشت موضوع پیدا نمی‌کند؛ جز اینکه برای هرکدام (سازمان یا وزارتخانه) یک‌سری فرصت و یک‌سری مضایق را به دنبال خواهد داشت. وزارتخانه‌شدن سازمان میراث را اگر به‌مثابه یک فرصت ببینیم، می‌تواند اتفاق خوبی باشد؛ اما مشکل اینجاست که ما با دستگاهی مواجه هستیم که در قبال سه موضوع میراث فرهنگی، صنایع دستی و گردشگری مسئولیت دارد که هیچ تجانسی با هم ندارند. به هم بی‌ربط نیستند، ولی در ماهیت سه موضوع با جنس مستقل هستند. شاید آن زمانی که سازمان میراث فرهنگی در قالب معاونت رئیس‌جمهوری شکل گرفته بود، کار آسانی نبود که این عدم تجانس را به رسمیت بشناسیم؛ اما حالا که تبدیل به وزارتخانه شده، فرصت مغتنمی است که ساختار تشکیلاتی این دستگاه به ترتیبی باشد تا هر سه این موضوعات فرصت فعالیت با توجه به ماهیت مستقل خود داشته باشند، مثل وزارتخانه‌های متعددی که نهادهای مختلفی را در زیرمجموعه‌های خود دارند».

بهشتی در ادامه افزود: «چون این تبدیل به صورت طرح در مجلس تصویب شده است، اگر قرار باشد در زیرمجموعه این وزارتخانه سه سازمان شکل بگیرد، به هر صورت تبعاتی برای وزارتخانه جدید خواهد داشت؛ ازجمله این‌که این گسترش‌ها تشکیلاتی باشد یا بار مالی داشته باشد. چون طرحی که از سوی نماینده‌ها تصویب می‌شود، اگر بار مالی داشته باشد، شورای نگهبان آن را رد می‌کند. برای همین است که در این طرح به‌تصویب‌رسیده مانع شده‌اند که از نظر ساختار تشکیلاتی و امکانات فراهم شود و این شاید مشکلی است که طرح جدید داشته باشد. حال باید منتظر بود و دید که بعد از ارائه به دولت، دولت در فرصت‌های قانونی خود شاید بتواند اصلاحیه‌ای روی این قانون پیشنهاد کند تا دست و بالش را برای یک‌سری ابتکار عمل باز کند».

بسیاری از نمایندگان با این هدف دنبال وزارتخانه‌شدن سازمان میراث فرهنگی، گردشگری و صنایع دستی هستند تا بتوانند از بازوی نظارتی مجلس در صنعت گردشگری استفاده کنند؛ اما فارغ از افزایش نظارت بر میراث فرهنگی، ایجاد وزارتخانه و اختصاص‌دادن ردیف بودجه برای صنعتی که قرار است بخش اعظمی از درآمد غیرنفتی را بر عهده گیرد، مشکل تازه‌ای برای دولت ایجاد خواهد کرد.

خبر

رفع فیلتر توییتر منتفی شد

● **رکنا:** نماینده مجلس و عضو کارگروه تعیین مصادیق محتوای مجرمانه اعلام کرد فیلتر اینستاگرم و رفع فیلتر توییتر در کارگروه مطرح نیست. رمضانعلی سبحانی‌فر، عضو کمیسیون صنایع و معادن مجلس شورای اسلامی و عضو کمیته تعیین مصادیق محتوای مجرمانه، در جمع خبرنگاران در نمایشگاه الکامپ اظهار کرد: موضوع فیلتر شبکه اجتماعی اینستاگرم که به‌تازگی مطرح شده بود، در کارگروه فیلترینگ مطرح نشده است و چنین موضوعی مطرح نیست. سبحانی‌فر همچنین درباره سرانجام پیشنهاد رفع فیلتر توییتر گفت: این درخواست به امضای شش وزیر و دو نماینده مجلس عضو کارگروه فیلترینگ رسیده بود که با پاسخ منفی دادستانی منتفی شد و دیگر ادامه پیدا نمی‌کند. او گفت: فیلتر توییتر یک بار با رأی دادگاه و یک بار با مصوبه کارگروه فیلترینگ انجام شده و نظر دادستانی این بود که رأی دادگاه دارد و دیگر قابل طرح نیست. ما وظیفه داشتیم درخواست بدهیم و نامه را امضا کنیم؛ اما پاسخ دادستانی این بود و دیگر موضوع را ادامه نمی‌دهیم. عضو کمیسیون صنایع و معادن مجلس همچنین در پاسخ به این سؤال که آیا برنامه‌ای برای تغییر ساختار کارگروه فیلترینگ و تغییر دبیر کارگروه وجود دارد، گفت: کارگروه فیلترینگ یک دادگاه کاملا منصفانه است و این‌طور نیست که نظرات یک نفر به کارگروه تحمیل شود؛ بلکه موضوعات با رأی‌گیری تصویب می‌شوند و هر نفر فقط یک رأی دارد.

بررسی استیضاح وزیر آموزش‌وپرورش از هفته آینده

● **ایسنا:** یک نماینده اصلاح‌طلب مجلس شورای اسلامی گفت که تقاضای استیضاح وزیر آموزش‌وپرورش از هفته آینده در کمیسیون آموزش بررسی خواهد شد. بهرام پارسایی در گفت‌وگو با ایسنا اظهار کرد: تقاضای ۲۸ نماینده برای استیضاح وزیر آموزش‌وپرورش در ۱۵ محور روز گذشته (سه‌شنبه ۹ مرداد) تقدیم هیئت‌رئیسه مجلس شد و پس از ارجاع به کمیسیون آموزش و تحقیقات از هفته آینده در این کمیسیون بررسی می‌شود. او با بیان اینکه احتمالا تعداد امضاهای این استیضاح افزایش می‌یابد، گفت: متقاضیان این استیضاح از فراکسیون‌ها و طیف‌های مختلف سیاسی مجلس هستند و این امر نشان می‌دهد که این استیضاح سیاسی نیست.